

IK BLIJF JE TROUW

Ik blijf je trouw

Nadia Vucic

Schrijver: Nadia Vucic
Coverontwerp:
ISBN: 9789402157536
© Nadia Vucic

DANKWOORD

Dank je wel lieve E. Je begreep het niet allemaal en het was soms voor jou wellicht een ver van mijn bed show, maar toch was je het enige luisterende oor.

Een niet veroordelend oor dan nog wel. Bijna drie jaar lang volgde je deze hele soap. Met veel geduld en liefde. En een niet aflatend vertrouwen in mij als mens.

Je luisterde naar de toppen en naar de dalen. Altijd. Nooit zuchtend, maar altijd met je volle aandacht. Soms was je mijn "partner in crime" wanneer de ingevingen van de intuïtie weer eens bewezen moesten worden.

In ons volgend leven worden we wellicht de vrouwelijke versie Bonnie and Clyde.

Je bent zo ongelooflijk anders dan ik, maar misschien is het net dat wat ons bindt.

Ik kan niet veel meer doen dan dit dankwoord aan jou opdragen, omdat je de enige was en bent die het hele echte verhaal echt kent.

PROLOOG.

De zin en de onzin van onze monogame samenleving. Het klinkt rationeel, wetenschappelijk bijna. Het schrijven van dit verhaal was echter alles behalve een rationele, wetenschappelijke gebeurtenis. Het was en is een rollercoaster vol emoties, vraagtekens, schuldgevoelens, ... en schaamte. De schaamte die je overvalt wanneer blijkt dat het leven niet was wat je dacht dat het was. De schaamte die zich van je meester maakt wanneer je er achter komt dat je liefste partner er nog een heel eigen geheim leventje op nahoudt. Een leventje van "overwerken", een "pintje pakken", "we zijn even blijven plakken". In dat geheime leventje allemaal synoniemen voor: "ik ben even lekker gaan seksen met een ander." Niet uit liefde, enkel voor de lust. Na de eerste shock komt dan het vechten tegen de pijn. Tegen het verdriet. Dit ging in mijn geval gepaard met het zoeken naar een toch wel rationele verklaring voor die daden. Een ware zoektocht naar een reden vinden die buiten mezelf lag. De onzin van monogamie was in eerste instantie een goede. Want als we niet genetisch monogaam waren, dan was het antwoord op alle irritant aanhoudende "waarom" vragen lekker makkelijk. Maar de rede doet niet aan verwerking. Dat doen de emoties. Ontkenning, woede, verdriet, acceptatie. Om dan opnieuw vragen te gaan stellen, andere vragen. Hart en verstand gaan hand in hand en voeren tegelijk een onverbiddelijke strijd tegen elkaar. De grond die onder je voeten wegzakt nadat de rede het weer even heeft overgenomen. Niets was wat het leek. En als niets was wat het leek, waarom zou dan het heden zijn wat het is. Als een huis, dat langzaam wegzakt omdat de fundamenten zijn opgetrokken in drijfzand. Of als een evenwichtsoefening, balancerend aan de rand van de ravijn. Klaar om tot aan de overkant te springen. Maar niet wetend waar de sprong je

brengt. Veilig en wel aan de andere kant of een vrije val de diepte in. Zo voelde de beslissing om al dan niet met deze partner verder te gaan. Naarmate de maanden verstreken vielen er meer en meer lijken uit de kast. Eén ex, twee exen, een collega, de poetsvrouw, de seksclubs, ... De eerste lijken die bovenop me vielen, waren nog redelijk makkelijk af te schudden. Hoe meer het er werden, hoe meer ze zich echter vastkleefden. Aan mijn huid, onder mijn huid. Elke dag een blik mee werpend over mijn schouder. De twijfel sloeg toe. Twijfel over mijn aandeel in dit verhaal maakte me onzeker, bang en wantrouwig. Niet enkel tegenover hem, maar tegenover het leven op zich. Waarom had het leven dit naar me toe geworpen? Wat was hier het grote plaatje? Hoe onvoorwaardelijk kan liefde zijn? Wanneer is het echt genoeg? Was het een seksverslaving of was ik als een blok gevallen voor een narcist die enkel zand in mijn ogen strooide? Of moet ik zeggen leugens? Misschien was ik wel een regelrechte ramp in bed. Of totaal onwetend over enkele magische truckjes die een man in vervoering konden brengen. Misschien kende wel elke vrouw enkele kleine kneepjes, behalve ik dan. Of was het mijn lichaam? Eentje waarvan ik dacht vrede mee te hebben. En dat in mijn perspectief er nog wel mee door kon. Was dat echt wel zo? Vonden mannen een rondingetje hier en daar echt wel sexy? Of was dat een fabel de wereld ingestuurd door vrouwen als ik. Die niet meer in het maatje 36-38 pasten. Kon de zachtheid van mijn vrouwenlijf dan toch niet tippen aan alle strakke, harde 36'jes? Of was het de job? Hoorden vrouwen geen leidinggevende functies uit te oefenen waardoor het huishouden net even een plaatsje zakte op de ranglijst? Maakten we dat onszelf ook maar wijs? De gelijkheid van de seksen. Want geen enkele van die "anderen" had een hogere functie dan hij. Van beroepswerkloze, via manipulatief lui tot de meer vrouwelijke beroepen, dat waren diegenen voor wie ik alleen had thuis gezeten. Ergens diep, maar dan ook heel diep vanbinnen, was er een wijze zekerheid die fluisterde dat dit echt allemaal de reinste onzin was. Met een hoofdletter O dan

nog wel ook. Mijn gebroken hartje had echter veel meer tijd nodig om dit ook zo te voelen, te geloven, om dit te “leven”.

Het cliché heeft echter gelijk. Het leven gaat gewoon verder. Het tweede cliché, met vallen en opstaan , is hier ook zeker van toepassing.

Hoofdstuk 1

Verkeerde Sprookjes

Of, ..., als de prinses van huis is, gaat de prins vreemd.

Natuurlijk gaat in dit verhaal de prins vreemd. Je kent hem toch wel. De Prins, die met dat witte paard. Neen, niet de Sint, die had een schimmel. Die man uit de sprookjes met zijn goede karakter, knappe looks, verblindend witte tanden, met daarbovenop ook nog een boven het gemiddelde aantal hersencellen en een serieuze portie licht sarcastische humor, die hij natuurlijk nooit op een ongepaste moment gebruikt. Ja, nu weet je wel wie er bedoeld wordt. Ja, die ging dus vreemd. En niet de prinses. Want zij was de prinses. En ze ging niet vreemd. (Althans niet in het verhaal dat u nu leest.)

Ja hoor, ze kreeg ze ook voorgeschoteld. 's Avonds in haar kleine kamertje, met haar roze japon aan. Roze was een belangrijke kleur voor een jurk, aangezien Doornroosje volgens haar boek, haar 100 jarige slaap deed in een roze jurk. Haar boek. Ze kon het nog zien en voelen. Groter dan A4, met een dikke harde rode nepleren kaft. Dikke zijdeachtige bladen die verdomd scherp waren onthulden hele verhalen. Met prachtige tekeningen van allerlei gure en ongure figuren. Met zoveel precisie getekend dat elk personage net een goede kennis was, die je zo op straat kon tegenkomen.

Als klein fragiel meisje met schriële armpjes was het haar eerste krachttraining geweest. Dit dikke rode zware boek optillen en meezeulen naar waar in huis ze ook maar haar imaginaire kasteel optrok. Het voorleesmoment uit dit boek was ongetwijfeld het topmoment van de dag.

De sprookjes, die van Grimm, van Disney, en van alle andere grotendeels mannelijke schrijvers die het brein van jonge onschuldige meisjes infiltreren met mierzoete verhaaltjes die steevast begonnen met “Er was eens” en eindigden met “en ze leefden nog lang en gelukkig”. Of er nu 10, 20 of 200 pagina’s tussen deze meest bekende quotes allertijden zaten, was niet relevant. “Er was dus” altijd een prins, een prinses, een verliefdheid die altijd gepaard ging met enkele obstakels. Die obstakels gingen van te kleine keelgaatjes om een stukje appel door te slikken, doornenstruiken, hoger en langer en sterker dan de voormalige muur van Berlijn tot erwten die de grootte moesten hebben van een watermeloen onder de zachte matras van een veel te groot hemelbed. De prins die uiteindelijk met veel bravoure voor zijn prinses koos en alle boosaardige tegenwerkende energieën versloeg om dan “nog lang en gelukkig te leven”. Achteraf bekeken was dat “lang” natuurlijk erg relatief. Wanneer we de historische situering bekijken van deze sprookjes was een leven lang ongeveer even lang dan tegenwoordig tot aan het begin van de gevreesde midlife crisis. Misschien wrong daar wel het schoentje, in plaats van op de trap van dat kasteel. Ze werden gewoon gespaard van mannen met een overdaad aan existentiële vragen en plots opduikende ego crisissen omdat ze al daarvoor onder de zoden lagen.

Maar goed, ze kreeg ze elke avond te horen of te lezen, en dit gedurende de periode dat haar jonge hersenen nog kleine sponsjes waren die alle informatie gretig opslorpten totdat ze doordrongen en overtuigd was dat er echt een “en ze leefden nog lang en gelukkig” was. In de vroege jaren van het volwassen leven vertaalde haar al volwassen grijze cellen dit dan onbewust naar : ze trouwden, bleven altijd samen en er waren nooit kapers op de kust, geen lichamelijke verleidingen en de prins opende zijn gouden rits enkel en alleen in het bijzijn van zijn geliefde prinses.”

Gebrainwasht door zoveel melig sentiment kon het niet anders dan dat ze ooit in de grote donkere put van de bedrogen partner zou neerstorten, en alle kabouters van het universum zou aanroepen om haar godverdomme te helpen om uit die put te klauteren. Er waren er wel enkele die zich geroepen voelden om haar met hun houweeltjes van dienst te zijn. Maar dat waren dan natuurlijk geen blijvertjes. Uiteindelijk kwam het besef dat die kleine mannekes niet groot genoeg waren om haar uit die put te duwen, daar waren zowel hun armpjes als hun beentjes te kort voor. Ze moest er zelf uit klimmen!

Hoofdstuk 2

Sanne

Ze staaarde naar haar glas. De roze rode aardbeien dreven samen met 4 half gesmolten ijsblokjes aan de oppervlakte van haar eigen Gin variant. Eentje met rozenlimonade, aardbeien en granaatappel. Hoewel er in dit glas geen granaatappel te bespeuren was. De pitjes van deze rode vrucht eruit pulken zonder dat het aanrecht veranderde in een horrorsetting waar de helrode spatten overheersten op het lichtgrijs gevlamde oppervlak, was een activiteit voor goede dagen. En die waren talrijk. Maar niet vandaag. Vandaag was het een slechte dag. Vandaag was het verleden net even vinniger geweest dan zij.

Als een grote muur vol met warmrode bakstenen was het verleden net 2 seconden sneller dan zij waardoor ze in volle vaart tegen de rode bakstenen smakte. En die gaven niet mee. Wat zou het fijn geweest zijn, moesten die even zachtjes hebben geweken, zodat ze rustig en sereen kon hebben doorgewandeld op haar toch wel pittige levenspad. Ze had weleens gehoord dat een rouwproces gemiddeld twee jaar duurde. Viel dat even mee voor haar. Dan had ze van de 730 dagen nog maar 21 te gaan. Ze had echter ook ergens gelezen dat extreem bedrog door je eigen partner net onder het verlies van een dierbare scoorde qua stress en verdriet. Ze hield zich vandaag vast aan het eerste. En aan haar glas gin.

Niet erg elegant probeerde ze de met gin verzadigde aardbeien naar haar mond te brengen met behulp van

haar rietje. De afstand tot aan de keukenschuif waar ze een lepeltje zou vinden waarmee ze elegant en vrouwelijk de aardbeitjes tot voorbij haar lippen zou krijgen, was net te ver. Dus dan maar zo. Ze stelde zich voor dat iemand haar zo bezig zag. Een beetje marginaal zouden ze denken. Of goed dronken. Dat laatste klopte wellicht. Of toch een beetje. Ze was niet echt een drinker. Dit in combinatie met de vermoeidheid en de emoties hadden ervoor gezorgd dat de gin recht naar haar hoofd was gestegen. Zonder omweg langs haar maag. Ze wist wel dat drinken en verdriet niet samen gingen. Verdriet moest je doorleven, erop surfen als op de perfecte golf, je evenwicht verliezen, even helemaal onder gaan om dan uit het water te wandelen en je te laten opdrogen in de zon, op het strand. En 's avonds zou het enige bewijs van deze dag dan het zand tussen je bilspleet en je tenen zijn.

Maar niet vandaag. Vandaag wilde ze de scherpe randen verzachten, in slaap vallen met het gevoel van de ginvolk rond haar hoofd. Morgenvroeg zou ze dan nog even katerachtig zijn. Tegen de middag zou vandaag een ver verleden lijken met veel onnodig drama. Ze stelde ze zich voor, die nare herinneringen uit het verleden, als kleine zwarte druiperige wezentjes die zich tussen haar grijze hersencellen wurmden om zo te verhinderen dat het licht zou binnensijpelen en vandaag van haar een blij mens zou maken. Haar eigen grijze celletjes stonden dan te springen met kleine "cheer you" up bordjes in hun grijze handjes. De zwarte druiperige wezentjes hadden echter geen enkele moeite om de woorden onleesbaar te maken. Op dagen als vandaag leek het of er nog maar 1 dag gepasseerd was. Geen 709. 709